

Arrest

nr. 179 696 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, en Karina ISTAFA, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 mei 1979.

De tweede verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 augustus 1971.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn met elkaar getrouwd.
Op 25 maart 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 8 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 juli 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 29 augustus 2011 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze twee beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 13 december 2011 met nummer 71 819 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 28 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 6 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris twee beslissingen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor beide verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 februari 2014 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Tevens op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissingen, die op 31 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: M.(...), I.(...)

geboortedatum: 18.05.1979

geboorteplaats: I.(...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.01.2014, ter kennis gegeven op 30.01.2014.”

En

“De mevrouw

Naam + voornaam: I.(...), K.(...)

geboortedatum: 20.08.1971

geboorteplaats: Khasav-Yurt

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.01.2014, ter kennis gegeven op 30.01.2014.”

Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissingen tot het opleggen van inreisverboden van 3 jaar (bijlagen 13sexies). Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissingen, die op 31 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: M.(...) I.(...)

geboortedatum: 18.05.1979

geboorteplaats: I.(...)

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.01.2014, ter kennis gegeven op 30.01.2014.”

En

“De mevrouw

Naam + voornaam: I.(...), K.(...)

geboortedatum: 20.08.1971

geboorteplaats: K(...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.01.2014, ter kennis gegeven op 30.01.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het fair-play-beginsel.

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middelen als volgt:

“De bestreden beslissingen ontberen elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

(...)

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekers afkomstig zijn van resp. Pakistan en Tsjetsjenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoekers en zovelen van hun volksgenoten, die onderworpen werden aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissingen werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- er werd door verzoekers een aanvraag art. 9 TER VW ingediend, en op datum van het bevel om het grondgebied te verlaten werd hieromtrent nog geen definitieve beslissing genomen (er is hieromtrent nog beroep hangende).

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu dient vastgesteld dat er geen definitieve beslissing was genomen betreffende de aanvraag art. 9 TER VW. Met een mogelijk beroep en de thans hangende beroepsprocedure voor uw zetel werd geen rekening gehouden.

- door verzoekers is tevens een art. 9 BIS VW ingediend.

In toepassing van art. 9 BIS VW en de beginselen van behoorlijk bestuur mag van verwerende partij verwacht worden dat er ondertussen geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, vooraleer hieromtrent uitspraak is gedaan.

Een antwoord op deze aanvraag dient afgewacht te worden vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten of zelfs een inreisverbod kan worden betekend.”

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 9 TER VW.

(...)

In Pakistan en Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie in beide landen is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Pakistan/Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat er sprake was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering. In Pakistan is er bovendien de grote strijd tussen gewapende groeperingen enerzijds en de Pakistaanse overheid die maakt dat er sprake is van een zeer onveilige toestand en waarbij er sprake is van zeer veel burgerslachtoffers.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekers zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoekers.

Dat er bovendien geen enkele afdoende motivering is om zomaar de termijn om te vertrekken te gaan herleiden naar 0 dagen terwijl de normale termijn 30 dagen belooft en ook binnen de 30 dagen beroep kan aangetekend worden tegen de negatieve beslissing.

(...)

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Pakistan of Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop terroristische aanslagen geuren, en ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten eerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van de zoon van verzoeker en ook art. 9 BIS VW in die zin dat geen rekening gehouden wordt met de ingediende aanvraag art. 9 BIS VW.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie en anderzijds humanitaire regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op hun aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van hun aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een definitieve uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie en humanitaire regularisatie, procedures die thans hangende zijn, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk zijn uitwerking dient te verliezen.

(...)

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Pakistan/Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met aanslagen, gevechten, ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekers."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partijen:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij afkomstig is van resp. Pakistan en Tsjetsjenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt.

Dergelijke kritiek mist feitelijke en juridische grondslag.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, vaststelling die door verzoekende partij niet betwist wordt.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook een beslissing te nemen tot bevel om het grondgebied te verlaten. Het weze

herhaald (met verwijzing naar de uiteenzetting inzake het belang) dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 wordt toegepast.

Verweerder laat gelden dat de uiteenzetting omtrent het herkomstland van verzoekende partij een loutere bewering betreft, die door verzoekende partij niet wordt gestaafd aan de hand van concrete elementen.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder beweert verzoekende partij dat in de bestreden beslissingen ten onrechte niet is geargumenteed omtrent de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (en de beroepsprocedure) en tevens de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan evenwel niet dienstig verwijzen naar een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch naar (een lopende beroepsprocedure tegen) een beslissing op grond van artikel 9ter van de wet.

Op het ogenblik van de het nemen van de bestreden beslissingen waren zowel de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet negatief afgesloten.

Verwerende partij laat ten overvloede gelden dat geen enkele wet voorziet in de schorsende werking van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis/9ter van de wet, noch van een ingediend annulatieberoep.

Het indienen van een regularisatieaanvraag kan inderdaad geen schorsende werking hebben t.a.v. een rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Immers: - het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. artikel 9bis/9ter van de Vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan,

- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),

- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. artikel 9bis/9ter een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (zie ook het arrest dd. 13.11.2007 van het Hof van Cassatie).

Dienaangaande verwijst de verwerende partij tevens naar p. 10 van de Omzendbrief dd. 21.6.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

“ Het indienen van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in België heeft in regel geen invloed op de verblijfssituatie van de vreemdeling, en verhindert dus niet zijn effectieve verwijdering indien hij zich illegaal op het grondgebied ophoudt.”

Tot slot verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State dd. 06.02.2004 :

“ Overwegende dat prima facie het indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied van het rijk te verlaten niet opschort, of zou verhinderen dat het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven ; dat het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens haar regelmatig verblijf hieraan geen afbreuk doet ; dat prima facie niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende regularisatieaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van het bestreden bevel ; ...”

Terwijl verzoekende partij evenmin dienstig kan verwijzen naar de voorgehouden ingestelde annulatieprocedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 18.03.2014 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet. Verwerende partij benadrukt dat deze procedure geen opschortende werking heeft. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij kan zich trouwens laten bijstaan door een advocaat om zich te laten vertegenwoordigen in deze procedure. Het loutere gegeven dat verzoekende partij beroep heeft ingediend levert haar geen verblijfsrecht op, en verhindert ook niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Verweerder ziet tot slot niet om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zou dienen te motiveren omtrent de aanvragen op grond van artikel 9bis/artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gezien op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen deze beiden negatief waren afgesloten. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslissingen heeft genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten en tevens beslissingen houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

Verzoekende partij haar ongestaafde beweringen als zou de situatie in het herkomstland ernstig en precair zijn en zich tot op heden verscheidene problemen van 'mensenrechtenschendingen' voordoen, kunnen niet worden aangenomen en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris is niet meer dan de vaststelling van de illegale toestand van verzoekende partij.

De voorgehouden schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Dienaangaand merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat zich tot op heden verscheidene problemen van 'mensenrechtenschendingen' voordoen, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Aangaande de door verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 5 EVRM, merkt de verwerende partij op dat artikel 5 van het EVRM betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt verweerder vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist (zie RvV nr.28.334 van 5 juni 2009).

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing geheel terecht en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels werd genomen.

Waar verzoekende partij tot slot nog aangeeft dat er 'geen enkele afdoende motivering inzake de termijn om te vertrekken' in de bestreden beslissingen zou zijn opgenomen, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing duidelijk heeft gemotiveerd dat:

"Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.01.2014, ter kennis gegeven op 30.01.2014.”

De beweringen van verzoekende partij raken kant noch wal.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

(...)

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre de verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”. Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van verzoekende partij haar middel in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Ter ondersteuning herhaalt verzoekende partij dat er geen onderzoek zou zijn gebeurd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Pakistan of Tsjetsjenië. Volgens verzoekende partij diende er tevens te worden gemotiveerd om welke reden de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend.

Verweerder dient hieromtrent op te merken dat de asielaanvraag van verzoekende partij reeds werd afgesloten door het arrest nr. 71.819 dd. 13.12.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij heeft geweigerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie diende dan ook geenszins meer omtrent de asielmotieven te argumenteren.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM, merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan

onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvragen van verzoekende partij.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

*Nopens de verwijzing naar de aanvragen op grond van artikel 9ter en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwijst verweerder naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij.
(...)*

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.

(...)

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 3 EVRM, verwijst de verweerder naar de repliek op het tweede en derde middel.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij bevelen om het grondgebied te verlaten en tevens een inreisverbod dienden te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoeren.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste en de tweede bestreden beslissing zijn genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen ook de schending aanvoeren. Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een vreemdeling aan één van de opgenoemde voorwaarden voldoet, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan, en in sommige gevallen moet, afgeven. De bepaling vereist geen verdere motivering dan waarom een bepaalde vreemdeling voldoet aan één van de opgesomde voorwaarden. Aangezien de verzoekende partijen niet betwisten dat zij de vereiste documenten niet hebben, voldoen zij aan de voorwaarden en kon de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

Hetzelfde geldt voor het herleiden van de termijn om het grondgebied te verlaten van 30 dagen naar 0 dagen. Dit wordt gegrond op artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

- 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*
 - 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
 - 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*
 - 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*
 - 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;*
 - 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*
- In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

In de bestreden bevelen wordt immers gesteld dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2014. De verzoekende partijen betwisten, noch weerleggen dit. De verzoekende partijen voldoen dus aan de voorwaarde van artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris de termijn kon herleiden tot 0 dagen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat er geen afdoende motivering is om de termijn te herleiden naar 0 dagen. Bovendien worden de bestreden bevelen in de huidige procedure behandeld, waaruit dus blijkt dat de verzoekende partijen, zelfs met een termijn van 0 dagen, tijd hadden om binnen 30 dagen beroep aan te tekenen bij de Raad.

De verzoekende partijen betogen verder in hun verzoekschrift dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden bevelen rekening diende te houden met de ingediende aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen openstaande aanvragen op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet zijn. Op 6 februari 2014 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Noch uit de gegevens van het administratief dossier, noch uit de database van de Raad blijkt dat de verzoekende partijen beroep hebben aangetekend tegen deze beslissing. Op 18 maart 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing is op 31 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Daar de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht als de huidige bestreden beslissingen, kunnen de verzoekende partijen niet stellen dat zij niet op de hoogte waren van deze beslissing. De verzoekende partijen hebben een beroep ingediend tegen deze beslissing. De Raad wijst er echter op dat dit beroep geen schorsende werking kent, waardoor de verzoekende partijen het niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris diende te wachten op een definitieve beslissing vooraleer de bestreden bevelen en inreisverboden te nemen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat er dus, in weerwil van wat de verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift, wel degelijk een onderzoek is gebeurd naar de medische toestand van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen leggen daarenboven geen bewijzen voor van het engagement dat de verwerende partij zou zijn aangegaan om geen bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven als er nog een procedure inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet lopende zou zijn.

Waar de verzoekende partijen nog stellen dat de bestreden bevelen geen uitwerking meer kunnen hebben als de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vernietigd wordt en er daarna een positieve beslissing wordt genomen, wijst de Raad er op dat dit een hypothetisch middel is waarmee verder geen rekening kan worden gehouden.

2.1.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het betoog van de verzoekende partijen, waarbij zij een vermeende schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partijen moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Tsjetjenië en in Pakistan, waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Gezien dat de verzoekende partijen beweren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun landen van herkomst omdat er verscheidene problemen zijn door mensenrechtenschendingen, dat het daar niet veilig is en dat de situatie ernstig en precair is en blijft, zonder hiervan enige concrete elementen van bij te brengen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen geen schending aannemelijk maken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengen de verzoekende partijen concrete elementen bij om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. De verzoekende partijen dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij de subsidiaire beschermingsstatus dienen te krijgen op grond van de vele mensenrechtenschendingen en de ernstige en precaire situatie in Pakistan en Tsjetjenië, wijst de Raad er ook nog op dat hij in huidige procedure niet de bevoegdheid heeft om de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen toe te kennen. Daarenboven werden de verzoekende partijen bij beslissingen van 29 juli 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De verzoekende partijen hebben tegen deze beslissingen beroep aangetekend, maar de Raad heeft eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan de verzoekende partijen bij arrest van 13 december 2011 met nummer 71 819. De verzoekende partijen zijn er dus klaarblijkelijk van op de hoogte dat zij met de huidige procedure geen subsidiaire beschermingsstatus kunnen bekomen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden bevelen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, noch wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt ook ingeroepen ten aanzien van de derde en de vierde bestreden beslissing, namelijk de twee bestreden inreisverboden.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissingen op deze bepaling zijn gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van drie jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2014. De verzoekende partijen betogen echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen, zoals de aanvragen op grond van de artikelen 9*ter* en 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt wat hij heeft gesteld inzake de aanvragen op grond van de artikelen 9*ter* en 9*bis* van de Vreemdelingenwet bij punt 2.1.3. van dit arrest. Op 6 februari 2014 werd de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. De verzoekende partijen hebben geen beroep tegen deze beslissing aangetekend. Bovendien heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 18 maart 2014 een beslissing genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing is op 31 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Daar de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht als de huidige bestreden beslissingen, kunnen de verzoekende partijen niet stellen dat zij niet op de hoogte waren van deze beslissing. De verzoekende partijen hebben daarenboven ook een beroep ingediend tegen deze beslissing. De Raad wijst er echter op dat dit beroep geen schorsende werking kent. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partijen met de relevante elementen nog zouden verwijzen naar de mensenrechtenschendingen in Pakistan en Tsjetsjenië, herhaalt de Raad dat de verzoekende partijen hiervan geen bewijzen voorleggen. Bovendien zijn de situaties in Pakistan en Tsjetsjenië onderzocht geweest gedurende de asielprocedure van de verzoekende partijen. Deze werd met twee negatieve beslissingen afgesloten op 29 juli 2011. Ook in het beroep heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd in het arrest van 13 december 2011 met nummer 71 819. De verzoekende partijen kunnen dus voorhouden dat er geen rekening is gehouden met deze elementen.

Voor het overige geven de verzoekende partijen niet in hun verzoekschrift weer met welke andere relevante elementen de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden voorafgaand het nemen van de bestreden inreisverboden.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden inreisverboden zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met voorgaande besprekingen. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.4. Het beginsel van de *fair-play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissingen. Een schending van het *fair-play*-beginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5. Waar de verzoekende partijen de schending van de artikelen 5 en 13 van het EVRM en van de rechten van verdediging in de hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middele*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 5 en 13 van het EVRM en van de rechten van verdediging. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de

bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.1.3.6. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.3.7. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ontwikkeld tegen de bestreden beslissingen. Er worden geen verdere middelen ontwikkeld, ook niet tegen de bestreden inreisverboden. Het beroep dient dan ook verworpen te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS